

תת"ע 7636/11/19 - סלאמה חמזה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7636-11-19 מדינת ישראל נ' חמזה
תיק חיצוני: 10251485321

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	סלאמה חמזה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 23.12.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 10251485321 המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש על-ידי בוחן משרד הרישוי בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ונהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970 ביום 30.7.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 3 חודשים, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי בעת קבלת הדו"ח לידי במועד ביצוע העבירה, הוסבר לו כי יזומן למשפט בגין העבירה המיוחסת לו ולכן המתין לקבלת הזמנה לדין. לטענת המבקש, הוא לא הבין שנקבע מועד לדין, שכן הוא מתגורר במזרח ירושלים והשפה העברית אינה מובנת לו. בנוסף טען כי נעדרת חתימתו באישור מסירת ההזמנה לדין. לטענתו נודע לו אודות פסק הדין לאחר בירור שערך במשרד הרישוי.

לטענת המבקש ברשותו ראיות וטענות להגנתו וכי סיכויי זיכוי בתיק הינם משמעותיים ועל כן דחיית בקשתו הנוכחית תגרום לו עיוות דין.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מטענותיו של המבקש עולה כי הוא אינו כופר בקבלת הדו"ח וההזמנה לדין לידי במועד ביצוע העבירה וכי החלק הרלוונטי בהזמנה הכולל את תאריך הדיון כתוב גם בשפה הערבית ועל כן מדובר במסירה כדין.

לטענת המשיבה נסיבותיו של המבקש אינן מהוות סיבה מוצדקת בהתאם לדרישת הדין וכי בקשתו הנוכחית של המבקש הוגשה בשיהוי ניכר, של שנה ממתן גזר הדין, ללא הצדקה.

המשיבה הוסיפה וטענה כי הענישה שהוטלה על המבקש עומדת במתחם המקובל בגין העבירות שביצע ומכך שלא נגרם בעניינו עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

ההזמנה לדיון נמסרה לידי של המבקש במועד ביצוע העבירה.

ההזמנה לדיון לצד מועד הדיון נרשמה גם בשפה הערבית. המבקש אשר בקשתו לא נתמכה בתצהיר, לא עמד בנטל להוכיח כי לא הבין שעליו להתייצב לדיון בבית המשפט במיוחד לנוכח עברו התעבורתי המעיד כי לא מדובר בהליך זר לו. גם אם נתקל הנאשם בקושי או בלבול בקשר להזמנה שקיבל לידי הכוללת תאריך ושעה היה עליו לקבל הסבר ולהתייעץ ולא לזנוח את הטיפול בדו"ח שקיבל.

גם אם טענתו של המבקש, באשר לקשייו בשפה העברית, נכונה ההלכה היא כי טענה זו אינה מצדיקה את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו (ע"פ 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** מיום 2.3.1999).

הלכה זו אומצה על-ידי בתי המשפט לתעבורה השונות במספר פסקי דין. ראו תת"ע 3095-05-13 **מדינת ישראל נ' מרדכי** מיום 6.8.2014, תת"ע 148-02-16 **עבדאללה שייך יוסף נ' מדינת ישראל** מיום 27.4.2016, תת"ע 7559-10-14 **קאסם מועין גמאל נ' מדינת ישראל** מיום 28.11.2016, תת"ע 6031-05-16 **מוחמד עמירה נ' מדינת ישראל** מיום 18.2.2018).

בהתאם להלכה, שכחה או בלבול, אף אם אירעו בתום לב, אינן יכולות לעמוד לבדן כסיבות המצדיקות אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 **קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל** מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 **מקסים סדובי נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2017).

המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת נוספת להיעדרותו מהדיון, וכן לא צורפו אסמכתאות לכך.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018)

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, נוכח חומרת העבירה ועברו התעבורתי של המבקש הכולל 7 הרשעות קודמות לא הושתה עליו פסילה העולה על פסילת המינימום.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

שיהוי בהגשת הבקשה

מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי ניכר ללא הסבר מניח את הדעת ועל כן דין הבקשה להדחות גם מהיבט זה.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחת.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו תשרי תשפ"א, 14 אוקטובר 2020, בהעדר
הצדדים.